

„СОЦИАЛИСТЪ“

излиза въ Вторникъ и Петък

Редакцията и Административната се намиратъ
въ СОФИЯ

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи не се връщатъ

СОЦИАЛИСТЪ

ОРГАНЪ НА РАБОТНИЧЕСКАТА СОЦИАЛЪ-ДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ.

LE SOCIALISTE

Organe du Parti Démocrate-socialiste des travailleurs bulgares

Adresse: Redaction
„SOCIALISTE“
Sophia.

DER SOZIALIST

Organ der bulgar. Sozialdemokratischen Arbeiterpartei

Абонаментътъ се прѣдплаща

За год. лева 10 —

„ 6 м. „ 5 —

„ 3 м. „ 2 50

За въ. странство 14 лева.

Единъ брой 10 ст.

За обявления се плаща по
15 ст. на редъ на 4 страни

Администрацията на в. „Народенъ Гласъ“ обявява на абонатитѣ си че за напрѣдъ вѣстника нѣма да излиза. Редакцията ни е влѣзла въ споразумѣние съ редакцията на в. „Социалистъ“ да се испраца тоя вѣстникъ на всички наши абонати, които сж съгласни да прѣдплатятъ абонамента си веднага слѣдъ получаването на първия брой отъ „Социалистъ“, който излиза два нѣти въ седмицата.

„Социалистъ“ ще дава най точни и прѣсни новини по разискванията въ Народното Събрание.

Администрацията на
в. „Народенъ Гласъ.“

ДЕКЛАРАЦИЯТА НА МИНИСТРЪ-ПРЕЗИДЕНТА.

На 24 Октомврий министръ президентъ Д-ръ К. Стоиловъ излѣзе предъ Народното Събрание съ една декларация, въ която изложи възгледитѣ на правителството относително външната политика на България. Въ отдѣлтъ „По Народното Събрание“, нашитѣ читатели ще намѣратъ по-подробно изложение на тази декларация. Нейната същностъ се искава въ слѣдующитѣ думи: България, като има предъ видъ вътрѣшното си развитие, ще се стреми да бѣде въ добри отношения съ Турция и съ съседнитѣ държави, и въ корректни, основани на международнитѣ договори, отношения съ великитѣ сили, въ това число и Русия, съ която ни свързватъ толкова племенни и религиозни връзки.

По тържествеността, съ която се правеше тази декларация и по шумността на ръкоплѣсканията, съ които се тя приемаше отъ русофилското болшинство, личеше, че силотената около Д-ръ Стоилова партия, придава на тази декларация голѣмо и важно значение. Тази важностъ не забвѣха да и потвърдятъ двамина представители на болшинството, С. Бобчевъ, съединистъ и Д-ръ С. Даневъ, цѣлковитѣ, като заявиха тържественно, че декларацията на правителството е историческа, че тя отвара нова ера въ външната политика на България.

Въпросътъ за външнитѣ отношения на България е въпросъ сложенъ, а въ нашата политическа литература нѣма нито единъ сериозенъ опитъ — ний не говоримъ, за разрѣшението или освѣтлението му, — а нѣма опитъ даже и за пра-

вилната негова постапка. Нашитѣ партии, които отъ освобождението насамъ сж черпили животъ исклучително въ отношенията си къмъ този въпросъ, не сж помогнали ни най малко за неговото освѣтление. Всичко писано до сега по него не надминава, за жалостъ, дълбокомислението на в. „Свобода“ и опова на знаменитий П. Станчевъ. Ето защо, ний съ особено удоволствие се готвехме да чуемъ, като какъ повосглобената партия на Д-ръ Стоилова ще разрѣши или ще покаже пътятъ за разрѣшението на въпроса.

Но, — трѣбва ли да го кажемъ? — ний останахме изненадани отъ безсѣдържателността на правителствената декларация. Нейната смѣцностъ — рѣшението на правителството да бѣде въ добри, искренни, корректни отношения съ всички държави, — не е нищо по-друго, освѣнъ Ein frommer Wunsch, едно благочестиво желание. Това желание е общо на цѣлъ народъ и нѣмаме нужда отъ посрѣдничеството на едно правителство, за да бѣде то изказано. Задачитѣ на правителствата или на партиитѣ, които сж повикани на чело на управлението, не се състоятъ въ това, да искаватъ прѣдъ Народното Представителство извѣстни всѣкому желания на народа, а да покажатъ способътъ, начинътъ, по който тѣ смѣтатъ да осществятъ тѣзи желания. Това е върховна обязанностъ на едно правителство въ конституционнитѣ държави, а особено по такива въпроси, какъвто е настоящитѣ.

България, по своето географическо положение, се пада въ такъвъ районъ, гдѣто политико-економическитѣ интереси на великитѣ сили се сблъскватъ съ най-голѣма сила. Жертвитѣ, които Русия понесе при освобождението на България, дадоха ѝ право да постави на българскитѣ тронъ благоприятенъ ней князь и да тури рака на българскитѣ воени сили. До 1885 год. нашата страна се намираще подъ исклучителното влияние на Русия, когато поставениятъ отъ нея князь поиска да се еманципира отъ това опекуство и започна, подъ влиянието на Англия, да води самостоятелна политика, плодъ отъ която бѣ съединението на Источна Румелия съ Княжеството. Обаче, неочакваниятъ ударъ, който се нанесе на руското влияние съ това съединение имѣ за слѣдствие, отдръпването на рускитѣ офицери, войната съ Сърбия, и пѣколко мѣсеца подиръ това, Софийската придворна революция, сваливането на самия князь. Това бѣ пълното възстановление на руското влияние, но не за дълго. По свѣтитѣ на западнитѣ агенти — особено Английскитѣ и Австрийскитѣ — у насъ се започна една контръ-революция, която се завърши съ поставянето на българскитѣ прѣстолъ благоприятенъ за Австрия князь и съ пълното въдворение на австрийското, западно-европейското влияние. И така, до 1885 г. ний имаме исклучително русско влияние, отъ 1886 насамъ исклучително австрийско. Въ 1885 г. князь Батембергъ поиска да поведе своя политика, като си тури

за цѣль едно популярно дѣло — съединението; сжщо и въ 1894 г. князь Фердинандъ напусна осемъ годишния пътъ, тури край на единъ тиранически режимъ и повика на властъ онази партия, която у насъ се смѣта за прѣдставителка на руското влияние. Това е сжщо популярно дѣло.

Такива излѣзоха слѣдствията отъ борбата на политико-економическитѣ интереси на великитѣ сили. Причинитѣ, които сж повдигали тѣзи борби сжществуватъ още, и само наивната мисль може да смѣта, че се е турилъ край на тѣхъ. Тѣзи борби произтичатъ отъ жизненитѣ интереси на западно-европейската и руска буржуазия, които дирятъ, било нови тържища, било срѣдства да оградятъ старитѣ. Относително Русия, никакви „помирения“ не могатъ измѣни характера на тази борба; тя ще си остане примолителна и жестока до тогава, до когато не настане момента на социалната революция на западъ. Смѣняването на абсолютизма въ Русия съ конституционно управление, сжщо не ще смекчи тази борба; напротивъ, ний даже мислимъ, че руската буржуазия, освободена отъ оковитѣ на бюрократизма, съ още по-голѣмо напрежение ще преслѣдва сжщитѣ цѣли на Балканскитѣ Полуостровъ. Относително посоката на западно-европейскитѣ стремления, никой у насъ не се е смѣтвалъ; тѣ посятъ откритъ хищнически характеръ.

Какво мисли правителството да върше, предъ видъ на тѣзи два могъщи фактори, въ декларацията на президентъ-министра се не спомянува ни дума. Сжщо така, правителството не показва че взема подъ внимание и трети факторъ, много по важенъ, ако не и толкова могъщъ, за сега, въ нашия политически животъ. Този факторъ сж економическитѣ интереси на нашитѣ производителни слоеве, които отъ день на день все повече и повече принуждаватъ правителствата да започнатъ една опрѣделена економическа политика. Интереситѣ на нееднакъво отъ всички партии разбираната економическа политика на България, ще скланятъ нашитѣ правителства ту къмъ едната, ту къмъ другата страна, ту къмъ руска, ту къмъ австрийска страна. Ако днешното правителство поддържано отъ русофилското болшинство, при горѣрѣченитѣ условия заявява, че ще се стрѣми да бѣде добръ съ всички държави, безъ да опрѣдѣли ясно пътя си, то не прави нищо друго, освѣнъ да покаже, че игнорира горнитѣ фактори или не знае по кой пътъ да трѣгне.

За това ли русофилитѣ дойдоха на властъ, за да скриватъ отъ избраний ги народъ начинътъ, по който тѣ ще разрѣшатъ тѣй силно раздухваниятъ отъ тѣхъ въпросъ за „помирението?“

Я. С.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

— Народното Събрание, дневенъ редъ на VI заседание, Петъкъ 28 Октомврий, 1894 г. I Докладъ отъ комиссията по провѣрката на изборитѣ въ

Балъ-Вунарска, Вълненска, Русенска, Тутраканска, Шуменска, Прѣславска, Кюстендилска и Воеводина Околий. II Подписване отговора на тропното слово. III Избиране депутация за поднасяние отговора на тропното слово на Негово Цар. Височество. IV Прѣдложение отъ Гено Недѣлковъ за избиране бюджетарна Комиссия. V Избирание комиссия за прѣгледване сметки по разходитѣ на VII Обикновен. Народно Сѣбрание. VI Първо четение законопроектитѣ: 1) за измѣнение размѣра на Общинската и Окрѣжна върхшина; 2) за сгруппиране общинитѣ и 3) за признаване Рилския Манастиръ, съ всичката негова територия, за отдѣлна Община. VII Прѣдложение отъ Тони Радевъ по испращане дневницитѣ на Сѣбранието като притурка къмъ „Държавенъ Вѣстникъ.“ VIII Прѣдложение отъ Д-ра П. Минчовича по Правилника за Вътрѣшния редъ на Народното Сѣбрание.

—В. „Свобода“ се много разярилъ противъ оня фотографъ, който извадилъ Стамболова съ единъ герданъ отъ черепитѣ на убититѣ въ негово време хора. Ний съвѣтваме редакторитѣ на тоя вѣстникъ, бивши държавни разбойници, да се не глѣватъ толкова, защото по самитѣ съществуващи закони тѣ сж заслужили да бѣдѣтъ обѣсени по нѣколко пати, а не само да бѣдѣтъ карикатурени, презирани и заплювани отъ всички български граждани. До ушитѣ на тия редактори било дошло, че фотографията на Стамболова съ човѣшкитѣ глави била излѣзла изъ рѣцѣтъ на нания другаръ Пестамировъ въ Раброво, и нарича това „безчестна постѣпка на тоя подлецъ.“ Ний и безъ това знаемъ, че падналитѣ величини на *Свобода* нѣматъ друго оръжие, освѣнъ да нанасятъ тѣжки оскорбления на гражданитѣ въ своята безсилна злоба. Но това не може да отнеме спечеленото на Стамболова име *джелатъ*, и само благодарение на ония, които сж грабили, убивали и произволничали заедно съ него, той още не е туренъ въ затвора Стамболовъ се сърди още, защо тия черепи не сж биле турени на шията на Радославовъ и на княза. И тукъ нѣма защо да се сърди: Радославовъ е клатъ и обѣсилъ заедно съ свол регентъ Стамболова, който удобряваше неговитѣ дѣла. Княза какво представляватъ въ онова време? Стамболовъ самъ казва, че тогава той е билъ всичко, а княза — нищо: той е довелъ княза, оженилъ го, поставилъ го, закрѣпилъ му прѣстолъ и направилъ е всичко за да си остане той князь на България. Навѣрно фотографътъ е направилъ това, като се основавалъ на свѣдѣнията, които му далъ в. *Свобода*, а не отъ нѣкакъвъ страхъ. Ний видѣхме портрета на Стамболовъ съ главитѣ, но ще кажемъ, че той не е пътенъ: тамъ не личатъ истезаванитѣ нѣкои ученици отъ висшето училище, изгорени съ газъ Тюфекчиевъ и въспоминанията за изнасилване на жени, крадене на държавнитѣ пари, за стражаринитѣ, които винаги сж придружавали Стамболова и за хиляди вѣщи, които той посѣдвалъ си е онятъ.

Ний съвѣтваме фотографитѣ да снематъ тоя портретъ въ голѣмъ форматъ, за да може да се окачи по всичкитѣ механи и хотели, вмѣсто оня портретъ, който представлява Стамболова за министръ и великъ патриотъ съ държавни ордени. Това щени напомня винаги времената на тираническия режимъ.

— Въ Софийската окръжна болница преди осемъ години е постѣпила на лѣкуване една жена на име Кирюнка Стойчева Шопоолу Очевидци разправятъ, че тая жена била оздравѣла отъ 2 години насамъ, но понеже никой не дохождалъ да я вземе, болничното надзирателство не я пушало; трѣбвало да се изпълнятъ нѣкои формалности, трѣбвало да има свои дръхки и тогава могатъ да я пуснатъ, иначе, трѣбвало силомъ да стои въ болницата и да слугува на фелдшеритѣ. Дали толкова е мъчно на болничното надзирателство да си стори единъ трудъ и да освободи една жена, останала безъ никаква помощъ?

— Въ миналия брой съобщихме колко грѣшници левчета отиватъ за пенсии на бивши министри.

Сега пъкъ ще съобщимъ изобщо колко левчета дърпатъ малки и голѣми чиновници.

Ето ги:

Държавни дѣлгове. § 3. За държавни пенсии на заслужили лица, инвалидни, поборници, престарѣли учители и тѣхнитѣ домочадия, разни духовни лица, свещенически вдовици и бивши министри: 1,100,000 л.

Плюсъ и на новитѣ министри въ оставка 72,000 л.

По бюджета на Народното Просвѣщение § 27. За пенсии на учители съгласно закона 280,000 л.

При тѣзи сума като прибавимъ . . . 1,000,000 л. които държавата ги даде по миналата година за основание на пенсионенъ фондъ, ще получимъ скромната сума . . . 2,462,000

Така щото отъ тѣзи сметка и многото други сметки, които сме печатали въ „Другаръ“ и „Социалистъ“ се вижда ясно, че нинитѣ управници малко искатъ да знаятъ, гдѣ и за какво се харчи народната пара. За училища нѣма пари, и за пенсии, палати, конюшни и др. т. се намиратъ, а томилиони.

Време е народнитѣ представители да обърнатъ сериозно внимание върху това и да не отпущатъ така щедро за безполезни работи милиони. Трѣбва да се застъпятъ за народа, когото тѣ прѣдставяватъ и да го отбърватъ отъ това безбожно грабене на потѣта му, за да се даде другиму да рахатува и дембелствува.

— Шпионството, съ което достойно си служи Стамболовъ за своитѣ мръсни и пълени цѣли, у насъ води началото си отъ безотчетнитѣ фондове и отъ сумнитѣ, съ които министритѣ располагатъ като съ свои пари. То струва годишно на държавата;

За М-ството на Външнитѣ работи и исповѣданията 120,000
§ 22 безусловенъ фондъ 120,000
За М-ството на Вътр. Работи 120,000
§ 37 безуслов. фондъ 120,000
и § 10 въ въ лично распорѣждане на Военный Министръ 15,000

Всичко 255,000

§ 22 служи да подкупване на чуждитѣ и наши вѣстници. § 37 за шпиони и шпионски похождения, а § 10 за лични кефи на министра.

Така щото бившето Сѣбрание е отпущнало на министерствата 255,000 л. безъ сметка. Ще трѣгне ли и сегашното болшинство отъ Сѣбранието по сѣщия пътъ за да удовлетвори исканията на своя неволень шефъ?

РАДОСЛАВИСТИТЪ

Расправятъ ни, че пазн-боже демократитѣ около знамето на Радославова биле недоволни отъ това за гдѣто ний осаждаме тѣхнитѣ дѣла. Разбира се, че така трѣбва и да бѣде. По факта си остава, че тѣхния демократизмъ е подигравка съ името на демократитѣ. Ний не можемъ да си представимъ какво е това демократическо знаме, омацано съ кръвта на убититѣ и истезаванитѣ въ мрачната епоха на сопаджийството, нито можемъ да разберемъ какъвъ е оня демократизмъ, който иска да дойде на властъ за да дава преднина на шайкигъ и полицията. Ако радославиститѣ сж демократи, то тогава положително демократитѣ би трѣбвало да бѣдѣтъ поклонници на *сопата*.

Не виждаме ли ний какво смѣнно положение заематъ тия хора на политическата сцена? Обърнати гърбомъ къмъ тримилонното население, тѣ коленпопреклонно чакатъ да имъ падне властъта отъ княжеския кабинетъ. Не ще ли каже това, че демократитѣ искатъ да управляватъ не по демократически, а съ помощта на княжеското благоусмотрение, полицейския патискъ и съ господството на военнитѣ?

Нека не ни се сърдатъ г-да радославиститѣ; ний не сме имъ противници по въпроса за службо-раздаването. Нашитѣ отношения къмъ тѣхъ сж ясни. Ний ги питаеме какви сж тѣхнитѣ истински стрѣмления, и понеже тѣ не ни отговарятъ, ний ги показваме на народа такива, каквито сж.

Като демократи г-да радославиститѣ би трѣбвало да водятъ широка въспитателна борба между народната масса; а между това ний ги виждаме замръзнали въ ония тѣсни граници на шарлатанствующитѣ политически крѣгове, които разяждатъ България отъ освобождението насамъ. Истинскитѣ демократи иматъ едно основно начало: „народътъ да се управлява съ помощта на народа“. А какво правятъ радославиститѣ? Къдѣ е тѣхната демократическа агитация, тѣхнитѣ клубове и събрания, тѣхнитѣ просвѣтени вѣстници, съ които да се учи народа на конституционенъ животъ и на широко самоуправление?

Въ това отношение тѣ не сж направили нищо или по право казано каквото сж направили, тѣ сж го разрушавали, когато сж на властъ.

Но ний мислимъ, че още е рано да ги питаеме *къдѣ и какъ* тѣ сж пропагандирали

своята демократическа программъ. Ний искаме по напредъ да ни кажатъ какви сж самитѣ нѣ демократически начала да иматъ дързостъта да се хвалитъ, че сж демократи? Ако гледаме на тѣхнитѣ дѣла, то тѣ по примѣра на другитѣ ни буржуазни партии, сж служили не на народа, — той идеалъ на демократизма, а на противъ на омиренитѣ отъ висшето адюнкско и военно съсловие, подъ името на които сж намири българския народъ отъ 1878-ти год.

Радославиститѣ още не сж истрили и могатъ да истриятъ ония черни пята, които имъ наложи мрачната епоха на тѣхното бившо властвование.

Радославиститѣ още не сж дали гаранции че нѣма да управляватъ съ патискъ, когато дойдатъ на властъ. Всичкитѣ тѣхни постѣпки говорятъ противното. Тѣ още днесъ-утрѣ искатъ да взематъ управлението тѣхива какъвто сж — една нищожна шепъ отъ хора, безъ влияние въ народа и безъ многобройна партия, които би имъ извоювала министерскитѣ портфейли. А такава властъ безъ силна поддръжка въ народа или трѣбва да падне или фатално трѣбва да се изроди въ тирания.

Радославовитѣ хора ни даватъ ясно да разберемъ, че ще прѣдпочитатъ пъти на паселнието. Ще повторимъ, че тѣ искатъ да се разтурисегашното Сѣбрание, и при свършенно *свободни* избори да се избере едно русофобско болшинство въ новото Сѣбрание. Не е ли това една бесмислица, излѣзла изъ ума на крайни шарлатани въ политиката? Каква е тая вълшебна *свобода* на изборитѣ, която ще извади изъ сѣдката на русофилското население едно болшинство съ депутати русофоби? Защо радославиститѣ нѣматъ смѣлостъта да си кажатъ правото, и искатъ свобода на *сопата*? Ний виждаме, че безъ властъ и сопъ тѣ сж нищо; ний виждаме че тѣ до сега стоятъ въ кабинета на г. Столова, за да не изгубятъ и ония малко последователи, които ги иматъ. Нѣтъ въ всичко това крикъ?

В „Народенъ Приятель“ сѣдпалъ да обвинява, че не гледаме консерваторитѣ, кроятъ разни кодификационни комисии, а сж съ тѣхъ се расправиме. Не ни плашатъ консерватори, г-да, защото сме сити на впитѣ прѣструпки; ний знаемъ, че тѣ сж поклонници на стѣснението и не въ насъ тѣ нѣмамъ нѣмъ поддръжници на своитѣ военнополитически стремления. Но ний знаемъ така съкъ че Стамболовъ и Радославовъ ги надминаватъ безъ да сж консерватори. Ний осаждаме сж халпостъта на шарлатанитѣ изъ Радославов лагеръ, които искатъ да свалитъ единъ Стойковъ не за друго, а за да докаратъ другъ на негово мѣсто. Стойковъ направи много беззакония за да угоди на придворната политика. Радославовъ открито казва, че ще направи повече. Ний виждаме, че Радославиститѣ нѣматъ достатъчно се ползватъ отъ разни стабилности, побойници и пияници, а какво ще направитъ тѣ, когато дойдатъ на властъ? Би събератъ всичката сволоть на България за да легнатъ на нейнитѣ клѣнци.

Демократизма на радославиститѣ е е фалшива монета. Въ черупката на тоя демократизмъ подло се крие едно ниско прѣдательство на народната свобода. Демократизмъ на радославистъ — това сж два кракви прѣструпки; по радославистъ и тирания — това сж вѣрующа въ единъ богъ.

И ако радославовитѣ хора дѣйствително искатъ да услужатъ на демократията, то ний голѣмата добрина, която тѣ могатъ да направятъ ще бѣде, ако сжсатъ своето лѣзло покривало и прѣстанатъ да позорѣтъ нейнъ свѣтло име. Не щѣмъ речеда ни лѣжетъ, Свѣтлите маската и ний ще виржконсещи

Г. Г.

В. „ЗНАМЕ“ И МИНАЛОТО НА КАРАВЕЛИСТИТЪ.

Въ 4-й бр. на в. „Социалист“ ний бяхме поместили едно антрефиле по повод уводната статия на в. „Знаме“ (бр. 15), авторитът на която безжалостно се бяха подиграли съ историческата истина. Въ това си антрефиле, ний осмидихме крайно неприличната за единъ, величающъ себе си демократически органъ, постыжка, да жертвува истината и да въвеа най опасни заблуждения за хатъра на единъ мними временни успѣхи. Ний напомнихме на каравелистическия органъ, че времената до 1885 г. сж се безвъзвратно изменили и че срамно е да се постыва и днесъ въ 1894 г., така както се е постывало преди 1885. Тази мисълъ ний искадохме въ слѣдуюцитѣ изражения: „Както едно време коленичаха пацуваецъ стъпалата на зданието на рускиятъ агентства и този актъ на глѣбочайше унижение възвеличаваха въ актъ на великъ патриотизмъ, така и сега, съзнателно хвърлятъ калъ въ лицето на историята за една съмнителна сполука да отнематъ вътъра отъ вътрешничитѣ на официалнитѣ русофили“. Като пишехме това, ний се основавахме на много факти отъ миналото на каравелиститѣ, което минало ний спомнихме не защото искахме да уязвимъ сътруднитѣ на в. „Знаме“, а защото „политиката“ имъ отъ 1894 г. не се отличава отъ онай до 1885, когато нѣкъ българскитѣ демократи бѣха въ правото си да очакватъ отъ хората на Каравелова, за презъ тѣзи 10 год., една стъпка напредъ къмъ истинския демократизмъ.

За фактитѣ отъ миналото ний ще поговоримъ по-надолу, а тукъ ще кажемъ нѣколко думи за „злѣбата“, която, споредъ казванieto на „Знаме“, била ни ужъ ръководила при писването на антрефилето. Малцина отъ насъ сж имали сношения съ г. Каравелова и съ каравелиститѣ, а до колкото ги е имало, тѣзи сношения сж носили винаги характеръ на взаимно уважение. Въ критиката си на до сегашнитѣ партии, ний винаги сме се задръжали да осмидимъ съ подобающата строгостъ политиката на г. Каравелова, предъ видъ на това, че той не е свободенъ да се защити. Въ в. „Знаме“ ний съгледахме, вънъ отъ нѣкои отклонения и вънъ отъ русофилскитѣ му замисли, единъ трезвенъ общественъ листъ. Сжщата несвобода на г. Каравелова ни е карала да бждемъ по скоро неизискатели, отколкото сираведливъ въ отношенията си къмъ неговия органъ.

Ето какви чувства сме ний питали къмъ сътруднитѣ и инспираторитѣ на в. „Знаме“. Ний мисляхме, че нашето антрефиле е било слабо изражение на онова възмущение, което единъ искренъ демократъ ще осѣти при четение статията на в. „Знаме“. На дѣло обаче излиза, че достатъчно е било и най малкото съприкосновение до нездравилна една рана, за да накаратъ сътруднитѣ на Каравеловия органъ да забравятъ нужния почитъ къмъ науката и литературното приличие. Така тѣ се осмѣляватъ да нарѣкатъ „дрипели и дрипелчета на извѣстни западни умове, които зематъ бѣлнуванята на болни мозъци за доказани истини“ онѣзи споклѣни съчинения, които съставляватъ основния камѣкъ на модерната европейска економическа наука. Ний не скърбимъ за горното изражение на сътруднитѣ на в. „Знаме“. То е тѣхното Testimonium paupertatis, — свидѣтелство за тѣхната духовна немощъ. Литературната добросъвестност на в. „Знаме“, види се, не се осѣрбява, когато сътруднитѣ му пишатъ че „мръсени социалистически рѣчи, побудени отъ злоба, а може би и отъ златото на единъ Велзевулъ...“, посѣгнали съ двѣ шепи да забравятъ калъ отъ волѣното блато на социалната смрадъ...“ и че „Редакторитѣ на „Социалистъ“ приели да излѣятъ всичката подлостъ на социалната си душа“... Ето какъ намиратъ за добръ сътруднитѣ на в. „Знаме“ да се изразяватъ зананитѣ социалисти. Когато прелествахме „Търновска Конституция“ отъ 1885 г. ний твърдѣ често сръщахме подобенъ езикъ, който ний имахме слабостта да върваме че е вече останалъ достоиние само на Стамболова, Петкова, „Народенъ Приителъ“, „Малкъ Листъ“, „Лъгалъ сме сепмалко.“

В. „Знаме“ ни обвинява, че не сме знаели миналото на нашитѣ партии и че напразно сме обвинявали Каравелиститѣ въ колѣничание предъ рускиятъ агентства. Намъ пъкъ се струва, че сътруднитѣ на в. „Знаме“ не сж добръ изучили миналото на партията си, което за тѣхъ е много по голѣмъ грѣхъ, отколкото за другитѣ. Но да оставимъ да говорятъ фактитѣ. Прѣзъ 1885 г., когато г. Н. Каравеловъ бѣше всесиленъ министъръ-президентъ, а неговата партия най могща въ страната, извѣстнитѣ на читателитѣ ни публицитѣ г. Г. Кърджиевъ бѣ започналъ прѣзъ

м-цъ Мартъ да издава в. „Напрѣдъ“. Въ 1-й бр. на този листъ, бай Кърджиевъ бѣ помѣстилъ една статия по Дарвиновата теория, а въ „Вжтрѣшния Прегледъ“ като говори за позиднатия тогава „Понски въпросъ“, казва, че положението на нашитѣ попове не било толкова лошо, щото правителството да бърза да пѣлни мазинитѣ имъ джебове. Въ 2-й бр., пакъ въ „Вжтр. Прегл.“ бай Кърджиевъ разгледва причинитѣ за нескончаемитѣ раздори у насъ и доходя до замѣчателното за онова време заключение, което той прѣдава така:

Въ нашитѣ младѣ и още тукъ-рѣчъ дѣйствиелъ животъ и отъ външна и отъ вътрѣшна страна — за добро или за пакостъ, ще си го кажемъ ей сега — много предна роль играе Руссия. Зачекнемъ ли се съ Влашко, ето ти Руссия насрѣдъ: скараме ли се съ Сърбия, Руссия се е премѣняла и раздуха пламѣка на кракѣла; расправимъ ли се по мѣжду си, тутакси Руссия нещѣка да прави преврати, излѣземъ ли изъ Хаоса и поваредимъ ли се нѣкакъ, изведнѣжъ Руссия ще се пѣхне въ нѣкои нѣтраги и ще сюскъ и задразва. Руссия, Руссия, навѣкжѣ и въ всичко Руссия, а нѣтъ ни нѣма никакъ и въ нищо.

Къмъ това трезвено и забѣлежително ясно гледище на единъ публицистъ, изказано въ една свободна конституционна страна, при управлението на „демократа“ Н. Каравеловъ, какъ мислите вий, се отнесе можката тогава „Народна либерална партия“? Ти не пригърна това гледище, ти не се отнесе къмъ него и равнодушно, като къмъ въско едно частно мнѣние, което не сподѣля. „Народната либерална партия“, на чело съ най видния си членъ, П. Р. Славейковъ, свиква столичнитѣ граждани на митингъ, на който сж взели слѣдующата

РЕЗОЛЮЦИЯ

Днесъ 31 Мартъ 1885 г. столичнитѣ граждани, на брой около 2,000 души, събрали на митингъ въ зданието на „Денколуковското училище“ за да разнесатъ върху осждителното повѣдение на нѣкои отъ оппозиционитѣ вѣстници, повѣдение държано толкова по отношение къмъ братския намъ руски народъ, колкото и по отношение къмъ нашата православна християнска вѣра: слѣдъ дълго разискание на въпросъта намѣриха: че поименитѣ се на послѣдно време въ в. „Напрѣдъ“ статии искаватъ едно стремление да посѣнатъ върху най скжнитѣ завѣтни свръзки съ нашата освободителка, като се огнасятъ нѣцено и къмъ единствената наша истинска, вѣковна подпорка — православната християнска вѣра:

Единодушно рѣшиха:

Високо да протестиратъ противъ направлението на в. „Напрѣдъ“ вѣстника който се е одраосилъ да държи таква осждително поведение къмъ руския народъ и християнската вѣра.

Настоящата резолюция опълномощаватъ бюрото на митинга, да я подпише и поднесе г-ну прѣдставителю на нашата освободителка Руссия.

Прѣдѣдателя на митинга: П. Р. Славейковъ.
Резолюцията прибави отъ себе си в. „Търн. Кои.“ отъ 4-й Априлий 1885 г. бѣ поднесена отъ пѣлото събрание на чело съ бюрото на руския прѣдставителъ г. Кошдера, който отъ своя страна поблагодари столичнитѣ граждани и имъ обѣща, че ще събди телеграфически на своето правителство тѣхнитѣ чувства на прѣданостъ къмъ Царя-Покровителю.

Това е първия фактъ.

Вторий фактъ е взетъ отъ събитията на все сжщата година.

Прѣзъ Юний мѣсець 1885 г. въ София излѣзе едно периодическо списание „Свърѣмененъ Показателъ“ подъ редакцията на г-жа В. Жлѣкова. Въ първата книжка на това списание, между разнитѣ свѣдения за економическото положение на разнитѣ страни въ Европа, споменува се и за много западналото положение на руский селешинъ, жертва на една безсмисленна економическа политика. Тѣзи пасажъ сж накарали всесилното Каравелово правителство да направи една постъпка предъ руския агентъ, за който постъжки то е счело за похвално да обяви и на българската публика. Въ „Тържавенъ Вѣстникъ“ отъ 1885 г. брой 64-й стр. 6-а ний намираме слѣдующото

СЪОБЩЕНИЕ

Княжеското правителство, дълбоко възмущено отъ оскърбѣнитѣ и враждебни нападения сръбѣ Руссия които се появиха въ журнала „Свърѣмененъ Показателъ“, чийто отговоренъ редакторъ е г-жа В. Жлѣкова, която заемаше държавна служба, побърза не само веднага да я уволни отъ служба, но и да се обрне къмъ руско-императорскитѣ дипломатически агентъ съ нота, въ която изрази дълбокото си съжаление, за дѣто се е нимѣрило изъ между държавнитѣ чиновници лице, което си е дозволило таква нападения, които не можтъ да не възбудятъ искрено негодование въ всички едина българинъ.

София, 24 Юний 1885 г.

Ако една можка партия и едно всесилно правителство си позволяватъ по единъ неокачествимъ начинъ да хвърлятъ прѣдъ поетѣ на единъ чуждоземенъ прѣдставителъ, по такива нищожни поводи, престижътъ на една независима страна, ний не знаемъ какво по-дълбоко оскърбление може да се нанесе на единъ народъ.

Я. С.

ПО НАРОДНОТО СЪВРАНИЕ.

Пѣто Засѣданъе, 24 Октом. Отъ нѣматъ още предпѣщаваше да бжде бурно. Всички напрѣгнато чакаха. Министъръ-президентъ прочете отговора на русекъ императоръ. Императора благодари на княза и българскый народъ за съболезнователнитѣ телеграми. Провѣрката на 3—4 избора мина безъ възражения. Утвърдиха се межку другитѣ и Ново-Позарскитѣ избори. Чете се проектъ за адресъ князю. Докладчикъ Ст. Михайловскый, стихотворецъ и Казлъ-Агачски народенъ прѣдставителъ.

Въ проектъ нѣма ни дума за отношенията на Княжеството къмъ външнитѣ сили. М-ръ Прѣзидента допълни тази празнина съ една дѣга, пространна рѣчь върху външната политика на България. Споредъ него нашата най главна сила, като на всѣка малка държавица, е въ вътрѣшното развитие въ прогреситѣ, въ културата. Нашта външна политика била опредѣлена отъ трактатитѣ и международнитѣ договори. Ний сме подвластни Султану и трѣбва да назимъ вассалнитѣ си къмъ него отношения. Ключътъ на Балканската политика е въ Цариградъ. Ний ще назимъ дружески, искрени приятелски отношения и къмъ съседитѣ си — Сърбия, Румъния. Къмъ трети группа сили — къмъ подписавшитѣ берлинскый договоръ — нашитѣ отношения трѣбва да бждатъ коректни, лоялни. Сжко и къмъ онай велика сила, на която ний дължимъ нашето политическо съществуване. Съ нея сме ний свързани по езикъ, по вѣра, по племе. Въ външнитѣ си отношения, обаче, България не трѣбва да испука изъ предъ видъ цѣлокупността на територията и независимостта въ самоуправлението си. Въ какви сношения съ европейскитѣ сили, които можтъ да навърнятъ територията и независимостта на страната ни, сж за отхвърляне. Ний ще се помѣчимъ да бждемъ добръ съ всички сили и Народното прѣдставителство само това може да иска отъ насъ; останалата частъ не е въ наши рѣчи. Ти зависи отъ насрѣщната страна. Говорятъ за отегънки на Бургасъ, Варна, за допущание руски офицери въ армията, за ограничание отъ княза, като условия за помирение съ Руссия. Министърътъ не върва въ тези газетарски слухове; само правителството на русекъ императоръ и княжеското правителство можтъ да бждатъ компетентни по тѣзи прѣговори. А княжеското правителство не знае нищо положително за подобни условия. Тѣ сж при това и неприемливи отъ България. Министърътъ обяснява тѣхната неприемливостъ още единъ пътъ, външната политика на България не трѣбва да поглѣща всичкото внимание на българскый народъ; той има вътрѣшни, културни задачи. И тѣй, прогресивно развитие отгвъртъ, искрени, коректни, лоялни отношения отгвъртъ, ето политиката на правителството. Министърътъ иска отъ Народното Прѣдставителство да се искаже, одобрява ли тази политика на правителството или не.

С. Бобчевъ прѣдлага да се вотира довѣрие въ външната политика. Д-ръ С. Данѣвъ, като членъ отъ комисията за приготвяне проектъ за адреса князю, казва, че той блѣтъ нѣ мнѣние да се тури специаленъ пассажъ за помирения ни съ Руссия. Обаче сега той е доволенъ отъ декларацията на м-стръ президента. Яно Санжѣвъ, като конституира, че външната политика е взета у насъ описно предимствено предъ вътрѣшната, обяснява, че само тази външна политика е здрава, която произтича отъ вътрѣшнитѣ политико-економически интереси на една страна. Политико-економическитѣ интереси на България се виждатъ застрашени отъ обѣсканнето на интереситѣ и на дѣтъ европейски сили — Руссия и Австрия. Платоническитѣ заявления на м-ра президента, че България иска да бжде въ добри отношения съ всички европейски сили, а особено съ Руссия, ни на косъмъ не поимчатъ въпросътъ напрѣдъ къмъ неговото разрѣшение. До когато правителството не ни каже, каква линия на поведение ще държи спрямо тѣзи враждующи изземни вниини у насъ, ний, социалиститѣ, ще смѣтаме, че то нищо не е казало по външната политика на България и слѣдователно, нѣма какъ довѣрие да иска отъ народното прѣдставителство. Н. Габровски. Той каза, че декларационната рѣчь на министра президента по външната политика е преди всичко рѣчь на компромасъ. Г-нъ Стоиловъ като не може да състави консервативно болшинство само отъ своята партия въ камарата, принуденъ е да се опира на Русофилитѣ, които сж готови да направятъ всички отстъпки само да се приближатъ до трона и да станатъ способни за министри. Той ни обѣщава, че ще се старай България да бжде добра съ всички държави. Тая рѣчь задоволява и радоставитѣлтъ: защото министъръ-президента заявява, че правителството нѣма да прави никакви териториални и политически отстъпки на

Русия. Но тази декларация съвсем почти не се отличава от миналите декларации на Стамболова. Г-н Стойков смята за възможно да примиря враждебните економически интереси на великите държави, които се обсъждат именно в България. Ний пък социалистически мислим, че нашата външна економическа политика се определя не от симпатиите и антипатиите ни към Русия или Австрия, не от русофилските чувства на народа, съ които тъй жестоко старите партии са експлоатирали до сега народа, но най-главно от нашата вътрешна економическа политика. Като народ който е останал назад във развитието на индустрията който не е развил достатъчно своите производствени сили да удовлетвори нуждите си, ний естествено се явяваме прицелна точка на европейските капитали. Нашата страна става поприще за борби на най-противоположни интереси между европейските държави. Австрия се бори за надмощие и благодарение на нейното по високо индустриално развитие тя взема върхъ у насъ. Така сж подпаднали Румения, Сърбия, Гърция, Турция под економическата политика на западна европейските сили, а не на Русия.

Послѣ оратора обърна внимание на това, че у насъ русофилството и русофобството сж двѣ идеи, съ които се експлоатират народа и се оправдават всички произволи. Така Стамболовъ оправдавше тиранското си управление съ това, че Русофилите щѣли да прѣдадат България на Русия. Русофилите пък щомъ сж въ оппозици служатъ си съ русофилството за да дойдатъ на власт. Сегашните съединисти и цанковисти сж избрани за депутати въ името на русофилската идея, че ще ни примиряватъ съ Русия. Обаче и тѣ сега се примирява, но съ Русия. Щомъ се приближиха до нея отказаха се отъ „идеята“. Ний Социалистите не правимъ политика отъ чувството на народа, а гледаме какво ни диктуватъ реалните, економически интереси на страната. И ний сме убѣдени, че каквито и декларации да прави г. Стойковъ то външната ни политика нѣма да се измѣни въ друго направление. Освенъ това, до тогавъ до когато не се установи въ Русия конституционно управление, България винаги ще бѣде изложена на царския капризъ и всѣко примирие не ще бѣде трайно и безопасно за нашата независимост и свобода. Въ всѣки случай ний се радваме, че русофилите си откриватъ картите, примиряватъ се съ декларацията на министръ президента и обѣщаватъ, че нѣма за напредъ да експлоатиратъ съ Русофилската идея.

Тръбова да забѣлежимъ, че правителственното болшинство показва голѣма нетърпимостъ къмъ оппозиционните оратори като ги прѣкъсватъ съ шумъ и тропане. Зеръ горчиви бѣха хаповите, които пригълтнаха. Какво самооплюване! Това ни напомня Стамболовата атовска камара.

Т. Кятанчевъ говори за миналото на нашите партии и казва, че тѣ сж виновни за днешното положение. Той иска правителството изрично да се искаже по този въпросъ. Гласуването по прѣдложението на С. Бобчева, болшинството (съединистите) иска да стане чръзъ лично записване въ единъ листъ за или противъ него. 135 гласа записватъ се за прѣдложението, 16 се въздържатъ.

Минава се къмъ второ четене адреса. Бурни дебати по пассажа за начинътъ по който сж станали изборите. Г. Военный Министръ си позволи да извика, „Лъжете!“ на г. Арсениева, Ломски депутатъ, който упрекаваше дивизионния Мечковъ за мѣшане въ политиката. Г. Стойковъ упрека сж щии Арсениевъ, че въ Ломъ не правителството си е служило съ полицията да му попрѣчи на избора, а самъ Арсениевъ си е служилъ съ стражарите. Болшинството на отръкните се русофили е изобщо твърдъ нетърпимъ къмъ неприятното нему мѣшанство. Тропането, викането „Долу“, чуканието, всичко това се върши отъ онѣзи 8 годишни морало-проповѣдници тъй добри, както и отъ стамболовите говеда.

Проектътъ за адреса се прие безъ измѣнение. Забравихъ да спомена за *credo-to* (вържото) на г. Ст. Михайловски, българския постически публицистъ. Ст. Михайловски истъри едно такова дълго, прѣдълго проклетие къмъ „развратните юноши“, които ходили по агитации (Най-много станаха тѣ умразни за него откакъ г. Михайловски се яви правителствен кандидатъ въ Къзълъ-Агачъ, гдѣто развратните юноши тъмѣхъ да избератъ социалисти), щото обърна се съ молба къмъ народните прѣдставители и правителството, да разбератъ единъжъ за випаги, че не трѣбва да се оставя на всѣкого да пише и да ходи по агитации. Само благовоенитаните като Ст. Михайловски да иматъ право за това, защото „гласовѣтѣ не трѣбвало да се броятъ, а да се тѣглятъ“. Така мисли нашия поетъ-публицистъ, но камарата, съединистическото

(Отговоренъ-Редакторъ Ангелъ Ив. Гюзеловъ.

болшинство, се въздържа за сега да му рѣкопѣчи, защото споменътъ за славната роля на тѣзи „развратни юноши“ не е изчезналъ още напълно отъ паметта имъ.

Да, насмалко щѣхъ да забравя. Радославистите като че не присѣтвуха въ това заседание. Тѣ мълчаха отъ дълбока дипломация. Не знаете ли вий, какъ бѣ казалъ единъ европейски дипломатъ? „Езикътъ ни е даденъ да скриваме мислитъ си“. Г-да радославистите въ петото заседание скриваха мислитъ си и самооболчаваха се, че принасятъ полза на партията си и на народа си.

Опредѣли се идущи дневенъ редъ и заседанието се затвори въ 9 1/2 ч. вечерята.

СВИЦОВЪ И ПЛЪВЕНЪ.

Въ редакцията ни се получи два брошури — възвания къмъ сегашните народни прѣдставители за възмутителната намѣса на полицията и за крайно незаконните избори на 11 Септември въ Свищовъ и Плѣвнѣ. Това сж два цѣли документа за политическата история на България.

Тия избори сж върволицы отъ престѣпления на властта, на която русофилите въ Собранието указватъ сега своята поддръжка.

Въ Свищовъ още отъ сутринята на 11-й изборители на брой 4853 души, истласкани отъ приставитѣ, конни стражари и околийския началникъ, се оттеглили на митингъ и подали протестъ до избирателното бюро. Прокурорътъ самъ е преброилъ числото на протестующите за незаконните избори. Властта е заплашвала още преди изборите избирателите отъ околията и града, че ще бѣдѣтъ пребити, ако не гласуватъ за официалните кандидати. Една пияна шайка е ходила на 10-й вечерята, била когото сръщияла и полицията и помагала като арестувала произволно нѣкои граждани и ги поставила само съ условие, че нѣма да агитиратъ. На 11-й избирателното мѣсто било окупирано съ една шайка отъ 46 души, изъ между които имало престѣпници, малолѣтни чиновници, пияници въоръжени съ рибарски ножове и вагабонти. Тя е истласката на вънъ само по име изброени 62 избирателя. Тя още при входа прѣтърсвала бюлетините на избирателите, и ако не рачили да взематъ нейни, бивали изхвърлени съ бой и псувни надолу изъ стълбище. Нѣкой си Филипъ Мариновъ е далъ 600 л. за подкупване на хамали и рибари за да буйствуватъ около урните. Другъ нѣкой Атанасъ Данковъ открито викалъ: „удряйте, бийте, небойте се, приемамъ всичко на моя отговорност!“ а на нѣкои избиратели сж обѣщавали служби. Самъ управителя казвалъ, че не иска да знае за никакъвъ законъ или министерско предписание защото той ималъ друго, тайно предписание; „тогава зашто сте ни викали?“ попиталъ единъ отъ избирателите управителя заповѣдалъ на стражарите да го изхвърлятъ на вънъ. Околийския началникъ Пене Господиновъ, въ присѣтствието на управителя Марковъ, заповѣдалъ да се испѣдятъ нѣколко лица, когато се готвели да дадатъ своите бюлетини.

Въ Плѣвнѣ почти същитѣ нѣща сж повторени. Тукъ повече отъ 3000 избиратели се разотинли безъ да гласоподаватъ, а организираната по тоя случай шайка напълнила свободно кутиите съ свои бюлетини. Тая шайка била предвождана отъ училищния инспекторъ Хр. Бръмбаровъ, учителитѣ Т. Хр. Бръмбаровъ и Тодоръ Геновъ и граждани Тодораки Цвѣтковъ, Хараламби Караивановъ, Тодоръ Цирковъ, Георги Тодоровъ, М. Марковъ и бирника Г. Попъ Алексковъ. Тая шайка, при влизането на нѣкой избирателъ, му поисквала бюлетината, скѣсвала и му давали бюлетина за консерватора Мечковъ, Хинковъ и стамболовиста Табаковъ (бивши редакторъ на в. *Плѣвнѣ*). Който е настоявалъ на своето право да си подаде каквато има бюлетина, бивалъ изобѣскаванъ и битъ. Неблѣскани има повече отъ 100 души, а битите въ двора достигали стотини. Това се вършило прѣдъ очите на самите стражари, околийския началникъ и полицейския приставъ. Конните стражари и началника сж газили съ конетѣ си противните избиратели. Управители отъ свои кабинетъ вижда, че прѣдъ него стоятъ отъ 2000 протестующи избиратели, но при все това не се взели никакви мѣрки за отстранението на шайката.

И двѣте брошури съдържатъ цѣлъ редъ заявления, протести до избирателните бюро и прѣдседатели на Народ. Собрание, по ний съжаляваме, че не можемъ да ги отбѣлжимъ въ тѣсните колонии на нашия вѣстникъ.

Всичко това сж твърди цѣлни документи и ний кажимъ новия инициаторитѣ за тѣхното напечатване да ги прѣснатъ съ хиляди екземпляри между гражданите на България за да се знае до какви сръд-

ства прибѣгватъ нашите управници, които като въ оппозиции, обѣщаватъ най-голѣма свобода и законност. Ний бихме пожелали даже, щото прѣдъ ра на онеправданите Плѣвненци и Свищовци да послѣдватъ и избирателите и на други околии, гдѣто е било упражнено въ всичката си голота моралното влияние на прѣдворната партия въ изборите на 11 Септември.

КЪМЪ ДРУГАРИТЕ НИ ВЪ СТРАНСТВО.

Редакцията на в. „Социалистъ“ умолява нашите другари отъ странство да пращатъ редовно своите кореспонденции за работническото и социалистическо движение на Западъ. Но за да не става излишенъ трудъ и повторение, ний ги молимъ да пишатъ само главно за движението въ страната, въ която тѣ живѣятъ, като съ съобразяватъ съ размѣритѣ на вѣстника и съ важността на събитията. Това ще помогне на партийния ни органъ да дава по наврѣмени и точни свѣдения за борбата на международния пролетариатъ.

Отъ Редакцията.

ПОМОЩНИ ЗА ПОСТРАДАЛИТЕ УЧЕНИЦИ ВЪ С. КНЯЖЕВО.

Търново. Отъ приятелите ... 10 л.
Пловдивъ. — Сбрали С. Р., Г. Р., и П. Д. ... 32 л.
Ловечъ Д. В. кронторъ 5 л., П. К. К. дърводѣл. 3 л.; С. Р. желѣзъ 1 л. Р. П. бакалникъ 1 л. В. И. кундурѣд. 20 ст. Д. К. кундурѣд. 20 ст. Г. В. Н. кръчмаръ 60 ст. М. П. С. панталонджия 40 ст. Х. Т. белберъ 20 ст. С. М. 50 ст. К. Т. кръчмаръ 20 ст. Д. В. В. 20 ст. Н. В. П. търговецъ 1 л. З. Н. 3 кундурѣд. 20 ст. М. Б. III. 1 л. А. М. I. л. С. I. л. Н. С. касанъ 50 ст. С. М. Р. I. л. Ц. Е. 30 ст. Т. I. л. А. А. белберъ 1 л. Х. л. касанъ 1 л. И. П. търговецъ 1 л. Б. Л. кундурѣд. 1 л. Ив. Б. книжаръ 50 ст. Г. К. кръчмаръ 30 ст. П. I. л. С. Г. адвокатъ 3 л. Всичко 28 л. 80 стотинки.

МАЛКА КОРРЕСПОДЕНЦИЯ.

Биль г. К. — Нисмото ъи за Българските избори не чихме, но късно. Новото помѣстиме сега.

Видинъ г. А. В. К. — Не можемъ да испрѣщаме вѣстника безъ прѣдната.

Сливенъ Г. В. Защо не ни испрѣщате вѣстника? Добричъ г. И. Б. — Ний не можемъ да се съгласимъ съ вашитѣ разсѣдени; принудени сме да не правимъ искания. Съгласете се, че ако нѣмате готови пари до уреченото време, въ всѣки случай можете да намѣрите една халсума за да прѣдплатите за вѣстника. Това не е мѣжко, а мѣжко е администрацията ни да чака, когато има да испрѣс голѣми разноси. Желателно е вий да направите искане отъ българските абонати, които повече обичатъ да четатъ отъ колкото да плащатъ. Здравейте!

Руссе. — г. Х. Книгитѣ, които не сж ни доиспратили сж исчерпани. Пишете ни следъ съ какво да ви се издава. Шумеръ Г. Минчевъ. Гдѣ отъ соц. дем. библиотека нѣ тука.

Цюрихъ Е. Раковски 8 л. получени. Соц. Прегледъ чати въ VII—VIII кн. на „Денъ.“ Прати критиката въ брошюрата. Ще прѣшлемъ въ „Денъ“, заедно съ „сила и воля“. Любкнхтвото нисмо кога се получи нийко го нѣзатъ. Постарай се ти да пратишъ за въ Берлинъ, защото тукъ тая стока я нѣма съвѣтъ. Готви и пращай и другъ термалъ и за „Денъ“ и за „Социалистъ“.

Сливенъ Г. Бакаловъ. Гдѣ остана Кръстена раковски „Сила и насилие“.

Варна Т. Р.-въ. По напредъ ний испратете прѣдната С. Сѣново. Т. Г. Ще ви се испрѣща. Въ най-непродължително време пратете събраните абонamenti. Здравейте.

Разградъ Г. Д.-въ. Като се получатъ парите испрѣти списанието.

Габрово. П. В.-въ. Като се получатъ парите испрѣлимъ.

Ловечъ. В. Л.-въ I, II и III год. отъ „Денъ“ има. Т. Пазарджикъ Д. Н. С. Явете имената на прѣдплатитѣ абонати да имъ се издава. Нови абонати бѣзъ прѣплата не може.

Търново. Т. П.-въ. Понапредъ прѣдплатете.

Цюрихъ. — К. Р. Последниятъ книга вече се готви за печатъ. Идущата книга. Пращай нисма.

Женева — П. Кореспонденции съ сжщо съдържание помѣстихме вече.

Хасково. — Х. Не е получено. Прегледахме не намѣрихме.

Разградъ — г. Д. — Ще почакаме по напредъ.

Съобщаваме на г. г. абонатите ни отъ Западна, че администрацията на в. *Социалистъ* опѣлпомощава другари ни Г. С. Гиневъ да събира абонаментите на вѣстника. Слѣдъ получаването на абонаментите въ администрацията ще бѣдатъ испрѣщани редовно расписки за получаването имъ.

Печатница „Напредъкъ“ — София